

ПОЗОРИШТЕ.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Излази свагда о дану сваке представе на по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 н. месечно. — Претплата се шаље Корнељу Јовановићу, који се из љубави према позоришту примио да разашље овај лист.

РОМЕО И ЈУЛИЈА.

Трагедија у 5 чинова, написао Вилем Шекспир, с енглеског превео др. Лаза Костић, за српску позорицу удесио А. Хаџић.

(Наставак.)

Ромео.

Ово ће решити!

(Боре се, Тибалто падне.)

Бенволијо.

Ромео, бежи, одлази!

Куни се свет, а Тибалт' лежи ту!

Разбер' се: на смрт судиће те кнез,

Ухвате ли те. Ид' одакле, беж'!

Ромео.

Ох, ја сам срећин луда!

Бенволијо.

Што си стао? (Ромео одлази.)

ПОЈАВА ШЕСТА.

Улазе грађани и други, Бенволијо,

Први грађанин.

Куд утече, што уби Меркуц'ја?

Тибалто, тај убица камо га?

Бенволијо.

Ев' овде лежи!

Први грађанин.

Устај, са мном хајд'!

У име кнеза зовем, послушај!

ПОЈАВА СЕДМА.

Кнез сиратњом, Монтекић, Капулет, жене им и пређашњи.

Кнез.

Кам' подлих заметника овог зла?

Бенволијо.

Пресветли кнеже! Открићу ти све,

Све узрочнике кобне свађе те!

Овог је Ромео млад погубио,

Ал' он је Меркуција убио!

Капулетовица.

Тибалт'? Мој братић! Чедо брата мог!

Ој, кнеже, чедо, мужу! Ту нам род

У крви! Кнеже, јеси л' поштен ти,

За нашу крв, крв Монтекића лиј!

Кнез.

Бенвол'јо, ко је поч'о лити крв?

Бенволијо.

Ромео је доч'о, Тибалт' поч'о прв.

Капулетовица.

Та тај је рођак монтекићки, знаш,

По роду збори, није, то је лаж:

Дај правду, кнеже, правду свега пре!

Ромео уби: Ромео нека мре!

Кнез.

Ромео нега, он Меркуција,

На коме за њ да будем судија?

Монтекић.

Ромеу не, јер он му беше друг,

Што Ромео сврши, законев је дуг,

Убијцу уби!

Кнез.

За убијство то

Одавде нек је прогнан вечито!

Умешасте и мене у ваш бој,

У вашој мржњи гине род и мој,

Ал' осуду ћу такву да вам дам,

Губитак мој запамтићете, знам!

У сузе ма се претопили сви,

Измолити ми нећ'те милости!

Ни речи: Ромео нек' бега што пре,

А нађу ли га, онај час нек мре!

Однес'те леш, па слушајте мој суд:

Ко прашта кривцу, сам је кривац љут!

ПОЈАВА ОСМА.

Соба у капулетовој кући.

Јулија (на прозору).

У трк сунчани бељци пламени
Ноћипшту свом; да вам је Фајетон,
Одлетели би брже западу,
Одмах би дошла тамна, црна ноћ.
Разастри вео свој, ноћи милосна,
Да невиђен, да неоговорен
На ова недра падне драги мој!
Та миловању доста светли већ
Лепота тек; а слепој љубави
Ваш доликује ноћ. Ох, ноћи, дођ'
Црнином својом часна госпођо,
Науч' ме штетну добит' опкладу,
О нетакнуте невиности две.
Разастри црн свој плашт на лица мог
Раскрилашену крв, спитоми ми
Тог дивљег сокола, да привикне
На љубав као на скроман обичај.
Ох, ходи ноћи, ходи Ромео,
У ноћи тамној светли дане мој!
Та бићеш бео на ноћним крилима,
К'о млади снег на крилу гаврана.
Црномањаста ноћи милосна,
Та ходи, дај ми мога Ромеа,
А кад ја умрем, узми га натраг,
Распачај га у ситне звездице;
Да свако тамну ноћу заволи,
А гордо сунце свако омрзне.

Еј, купила сам кућу љубави,
Ал' још је немам; исплаћена сам,
Ал' нисам издана. Ох, виле у тај дан!
Тај дан ми је к'о лудом детету
У очи свеца, још у кревету,
А већ да му је руво свечано.
Та ево, ево моје дојкиње.
За цело носи какву нову вест,
Та свака уста злато говоре
Нек име само кажу његово.
Новина, тето! — Носиш лествице
Што Ромео посла?

ПОЈАВА ДЕВЕТА.

Јулија и Дојкиња.

Дојкиња.

Да, да, лествице! (Баца их доле.)

Јулија.

Јао мене! Крхаш руке, шта ти је?

Дојкиња.

Еј, црни дане, мртав, мртав је!
Ју, пронадосмо! Уф, жалоснице!
Проклети часе, мртав на месту!

Јулија.

Зар и Бог завиди?

Дојкиња.

Не Бог,

Већ Ромео. Еј, Ромео, Ромео!

Та ко би помислио! Ромео!

(Наставиће се.)

ИНДИЈСКО ПОЗОРИШТЕ.

(Свршетак.)

У чувеној драми „Шарудати“ јунак је Брамин из добре породице, који је са племените издашности осиромашео, и кога воли дивна лепотица Вазантазена. Али и брат „Раје“ смртно је заљубљен у њу. У првом приказу појави се девојка, гоњена злим „Саметханаком“, те тражи уточишта у кући свога драгог брамина. Она му даје на чување своје адиђаре, које лопови украду, јер су опазили где их је овај оставио. Брамин каже девојци да су ствари нестале. Вазантазена несрећом падне у шаке брату „рајином“ и овај јој прети, да ће је убити, ако му се љубављу не одзове; али кад му она изјави, да га не може волети, то је он почне давити, док она

привидно мртва не клоне на земљу. Неки будистички лепник поврати јој живот и сакрије је у једном будистичком женском манастиру. Брат „рајин“ тужи Шарудату, да је уморио девојку и да јој је покрао адиђаре, и заклиње се, да је видео, како је брамин девојку у бајшти удавио и тамо је оставио. Младог брамина преслушају и одмах га осуде да буде натакнут на ражаљ, а адиђари девојчини да му се обесе око врата, да цео свет сазна за ту крађу. У том мучном положају држи се брамин достојанствено и мирно, препоручујући се заштити небеској. Кад су га водили на губилиште, пројури кроз гомилу света слуга „рајин“ и изјави, да је брамин невин и да

је брат „рајин“ убица. Али по што је тај човек роб, не верује му се, и крвник већ почиње свој посао, што се пре свега у томе састоји, да Шарудату дотле туче батином, док не призна да је он убица. Светина се већ приближује гробљу, где ће се губљење извршити. Ту, у последњем часу, из небуха се створи Вазантазена и падне своје драгану на груди. Светина у свом беснилу пође на мучног тужиоца и жели, да га одмах погубе; али ослобођени брамин прашта своје непријатељу и враћа се у наручја својој правој жени, која је већ хтела да се спали; а и девојка Вазантазена нађе најпосле мужа из знатне куће.

У свима призорима, где се брамин бори са судбином, комад је занимљив, а љубавне сцене су са свим природне и из живота црпљене. У четвртом чину описује се живо и разнобојно свакидашњи живот Инђијанаца. Један великаш, који је долазио у дворове вазантазенине, описује им осам двориншта. По првом двориншту, које је ипуњено цвећем, лете свраке, које се тако добро хране, да не једу пиринач, што им се на земљу сипа, него га остављају излим духовима. У другом двориншту за животиње, које се волови и биволи, слоновима се хране колачима од пиринца и момци

обучавају овнове да се боре један с другим. У трећем двориншту, које је украшено водоскоцима, те распростиру хлад, певају и играју жене уз свирку гитара и фруле. У кућињском двориншту „мирише“ све на „зејтин и маст“ и касани деру овце и јагањце, а кувар, кога окружују чиније и тепсије, пече своје колаче и готови „слатко месо“. У „драгоценом“ двориншту нижу веште руке бисер, режу мердан и углађују лазурни камен, а „парфимери“ праве мирисне есенције. У двориншту за птице гучу голубови и дрече папагаји; лабудови плове „тихо као бледа месечина“, а наунови охоло шестаре својим реповима. У баншти се савијају дрва под теретом сладкога плода: свилене мреже висе између два и два стабла, чекајући да се на њима љубају лепе девојке. Путони су посути цвећем, око језера је засађено светло-црвено лотосово цвеће; а асока дрво, препуно црвенога цвећа, личи на „младог војника, који се окупао у крви непријатеља својих што су нали на бојишту.“ Усијану машту песникову замењује по каткад у овој драми прост опис живота у Инђији, која је и сувише пуна поезије, те може европљанина занимати. — Прошла су времена кад су те драме писане, а новијих песничких производа нема више у Инђији. 5 е...

Э Л И С Т И Њ И. Э

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(Воденичарева Ђерка) приказана је на нашој позорници први пут 21. марта о. г.

Газда Манојло, богат воденичар, има ћерку Мару, која воли Влајка, воденичарског момка у оца јој и сина сеоског учитеља. Газда Манојло нема ништа против тога, да му Мара пође за Влајка, његовог најбољег момка. Влајко и Мара постали би од једаред сретан пар људи, да Влајко не мора по еснафском закону у вандровку на годину дана, да би могао постати и сам воденичарем. Влајко се прашта од своје Маре, која му се заклинје, да ће му верна бити до гроба. По одласку Влајковом, салеће ерески судица Богојевић газду Манојла, да му да Мару за његовог нећака Златаревића. Газди Манојлу је мило, што ће му кћи постати „милостивом госпођом“ па је стане наговарати и па послегку и претити јој, да ће је се одрећи и отерати је од себе, ако не пође за Златаревића. У тој својој невољи науми Мара да гражи смрт у валонима хлађаног Дунава. Што је наумила, то је и учинила: скочи у Дунав, да не мора поћи за недрагог. Али баш у то време враћа јој се Влајко из вандровке, па кад види, шта му ради вереница, а он

скочи за њом и сретно је спасе. Газди Манојлу стижу међу тим гласови, да му се ћерка удавила. У свом очајању проклиње себе, маторог луду, што се понео за господством и упронастно срећу своје кћери и пада у несвест, на које долази к себи тек кад чује и види, да му је и ћерка спасена, и да се и Влајко вратио. Благосиља сретне младенце — и комад се свршује.

Приказ овога комада беше сваке хвале вредан. Зорић (Газда Манојло), Л. Хаџићева (кћи му Мара), Сајевић (Влајко), Марковић (судица Богојевић), и две слушкиње газда-манојлине Љ. Зорићева (Сока) и В. Хаџићева, (Јулка) па и сви остали одликовали су се у овом комаду добром игром својом, што им је и публика честим одобравањем признала и на послетку Л. Хаџићеву и изазивом одликовала.

Комад је наша публика, судећи по знацима често изјављиваног допадања, добро примила. Штета, што није био у стању привући више света, који би заоставајући себи лепог уживања, гледајући добру, складну игру наших глумаца тога вечера.

— Н.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

5. ПРЕДСТАВА.

ВАН ПРЕТПЛАТЕ.

У НОВОМЕ САДУ У НЕДЕЉУ 28. МАРТА 1876.

ПРВИ ПУТ:

ЦРНИ ДОКТОР.

ДРАМА У 6 ЧИНОВА, НАПИСАО АНИСЕ БУРЖОА И ДИМАНОАР С ФРАНЦУСКОГ.

О С О Б Е:

Фабијан	Ружић.
Сен Лис, кавалер	Сајевић.
Барбантан, богаташ	Зорић.
Анрија	Лукић.
Брикет	* * *
Кристијан	Јуришић.
Рожер	Поповић.
Мори, бележник	Марковић.
Управљач добара	Боковић.
Тамничар	* * *
Слуга	Бунић.
Маркиза Рејнеријева	Д. Ружићка.
Павлина Рејнеријева	Ј. Сајевићка.
Грофица Аврелија Керадекова	Л. Хаџићева.
Лија	Б. Хаџићева.

Морнарски официри, становници насеобине, црнци и црнице, кријумчари, морнари, дворани и дворанке, слуге, француски стражари, људи из народа, сељаци бретањски.

Прва три чина збивају се на острву Бурбону, четврти и пети у Паризу, а шести у Бретањи.

У уторак 30. марта: „ПРИСНИ ПРИЈАТЕЉИ.“ Шаллива игра у 4 чина, написао Викторијен Сарду. С француског.

Ко од наших претплатника жели своја места за ову представу задржати, нека се изволи тога ради пријавити у позоришној писарници најдуже до 11 сахата пре подне.

БОЛУЈЕ: П. ДОБРИНОВИЋ.

ПОЧЕТАК У 7 И ПО А СВРШЕТАК 10 И ПО САХАТА.